

af Oplysninger. Landsretskendelser paakæredes i følgende Antal: 2, 3, 3, 1, 4, 4, 4, 3, 3, 4, ialt 31. Af disse blev 1 Sag genoptaget.

I Østre Landsret forelaa Genoptagelsesbegæring i følgende Antal: 29, 31, 26, 20, 19, 12, 12, 21, 23, 13, ialt 206. Af disse frafaldtes eller afsloges efter § 980 et Antal af 138, medens 64 afsloges efter § 982, og 4 genoptoges. I de genoptagne Tilfælde blev Udfaldet i 1 Stadfæstelse, i de øvrige dels Formildelse; dels Skærpelse.

I Vestre Landsret forelaa Genoptagelsesbegæring i følgende Antal: 3, 5, 4, 8, 10, 4, 4, 8, 5, 6, ialt 57. Af disse afvistes 53 efter § 980, medens 4 genoptoges. I de genoptagne Tilfælde blev Udfaldet i 2 Stadfæstelse af Straf, i 1 Stadfæstelse af Frifindelse og i 1 Ændring til Frifindelse.

Efter Forslaget skulde Reglen i § 47 om almindelig Rettergang i Sager om Dommeres Overtrædelse af de dem som Dommere paahvilende Pligter opretholdes og ligeledes Reglen i § 48 om Retspræsidenternes Tildeling af Advarsel. Derimod skulde Reglen i § 47, Stk. 1., 2. Led om overordnet Rets Adgang til under Anke eller Kære at paalægge Bøde for begaaede Fejl bortfalde, idet den ikke kan overføres til den særlige Appelret. Naar det i saa Henseende i Bemærkningerne anføres, at Bestemmelsen giver Dommeren en Særstilling derved, at der kan paalægges ham Straf uden særlig Straffesag, synes der dog ikke at være nogen Betænkelighed herved, idet Dommeren har Adgang til forinden mundtlig eller skriftlig at udtale sig om det paagældende Forhold. Bestemmelsen er ingenlunde værdiløs.

Om samtlige de til den særlige Appelret henlagte Afgørelser gælder det, at de efter den gældende Ordning kan faas indbragt for Højesteret som sidste Instans. Kæremaal af tvivlsom Beskaffenhed vil her blive paakendt med et udvidet Dommerantal.

Det fremgaar af Bemærkningerne til Forslaget, at dets Formaal er at komme bort fra Ulemper ved, at Kritikken af en Dommers Opræden i Retten henlægges til hans Kolleger indenfor Dommerstanden, og at den i en Genoptagelsesbegæring liggende Kritik af en Straffedom øves af den Dommer, der har afsagt denne samme Dom. Hvad særlig Domfældtes Begæring om Genoptagelse angaar, skal man paa dette Sted bemærke, at denne jo ikke direkte er nogen Kritik af Dommeren, hvorved yderligere bemærkes, at i Nutiden har Dommeren ikke Ansvar for Bevislighedernes Tilvejebringelse. Genoptagelse er væsensforskellig fra Anke og forudsætter Opkomst af nyt Bevisgrundlag, derunder Oplysning om begaaede Misligheder ved det først forelagte Grundlag. Er disse Betingelser ikke tilstede, vil den Domstol, der afgør Spørgsmaalet om Genoptagelse, ikke have at beskæftige sig med, om den anser den afsagte Dom for rigtig efter det da foreliggende Grundlag. Det i Bemærkningerne til Lovforslagets S. 5, første Spalte, Linie 6 ff. og S. 8, Sp. 2, Linie 14 ff. anførte kan derfor ikke tiltrædes, jfr. iøvrigt nærmere nedenfor.

Den foran meddelte Statistik har godtgjort Berettigelsen af den indledningsvis gjorte Bemærkning om, hvem det er, der har gjort Brug af Retsplejelovens frie Adgang til at indgive Begæring om Genoptagelse, og man finder Grund til at omtale denne Side af Sagen noget nærmere.

De egentlige Kværulanter, om hvem der her er Tale, kendes fra Ministerier, Sagførere, Politi og Læger. Der er overgaaet dem en Dom, som de betragter som en Uret, og som de ikke kan løsrive sig fra; den beskæftiger dem Dag og Nat. Det er i Almindelighed bestemte Ting, som de hæfter sig ved, og som enten er Fantasi, som har sat sig fast hos dem som Virkelighed, eller en bestemt Kendsgerning, som de tillægger afgørende Betydning, og som i Almindelighed slet ingen Betydning har for det Retsspørgsmaal, der har foreligget under Sagen. De tillægger, fordi de føler sig uretmæssig behandlet, i Almindelighed Politi og Dommere uærlige Motiver. Det samme gælder Ministre og Embedsmænd og endelig ogsaa de Sagførere, de henvender sig til, og som efter at have hørt paa dem søger at overbevise dem om, at de har Uret. I Almindelighed indbilder de sig saa, at vedkommende Sagfører under en eller anden Form er afhængig af Dommere eller Ministerier. Naar de undertiden ender paa Kuranstalt eller Sindssygehospital, søger de at faa Lægerne til at tro paa deres Sags Rigtighed, og derved bliver Situationen endnu mere forviklet for dem, og de faar aldrig Fred.

Denne ikke ringe Del af de Folk, der kommer i Konflikt med Dommere eller Politi, har hidtil haft det juridiske Hjælpemiddel at kunne indsende Andragende om Genoptagelse af Sagen, hvis de kan fremkomme med noget nyt, hvad de altid